

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

นิศาลักษณ์ บุญไทย^{1*}

อธิวัฒน์ รัตน์วงศ์แหะ²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามเพศ และรายได้ที่ได้รับต่อเดือน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 328 คน เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสอบถาม จำนวน 4 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีแบบเป็นอิสระต่อกัน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน คำนวณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า (1) ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวม อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.93 จากคะแนนเต็ม 5.00 (2) นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนเพศหญิง (3) นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนไม่เกิน 3,000 บาท (4) การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.247 และ (5) การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.634

คำสำคัญ: การเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

Received: June 2, 2021 Revised: June 10, 2021 Accepted: June 17, 2021

¹ นักศึกษาลัทธิศาสตร์ศิลปศาสตรบัณฑิต คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

* Corresponding author; e-mail: nisalak01@gmail.com

² อาจารย์ ดร., คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

e-mail: athiwat.rat@kbu.ac.th

The Relationships among Self-Esteem, Self-Control, and Sexual Risk Behaviors of Upper Secondary School Students in a Public School, Bangkok

Nisalak Bunthai^{1*}

*Athiwat Rattanawongkhae*²

Abstract

The objectives of this study were 1) to study the level of sexual risk behavior of students 2) to compare sexual risk behaviors of students classified by gender and monthly income 3) to study the relationship between self-esteem and sexual risk behaviors of students and 4) to study the relationship between self-control and sexual risk behaviors of students. The sample of this study was 328 students in upper secondary level of a public school in Bangkok. A research instrument was a questionnaire, containing four parts: personal factors, sexual risk behavior, self-esteem, and self-control. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test for independent sample and Pearson's product moment correlation coefficient. Computer software was also used to process and analyze data.

The results of this study indicated as follows: (1) Overall sexual risk behavior of the respondents was at a low level with a mean of 1.93 of full score of 5.00 (2) The respondents with different gender had different sexual risk behavior with a statistical significance level of .001. Male respondents had higher sexual risk behavior than counterparts (3) The respondents with different monthly income had different sexual risk behavior with a statistical significance level of .01. The respondents with monthly income of 3,000 baht or above had higher sexual risk behavior than those earned below 3,000-baht (4) Self-esteem was negatively related with sexual risk behavior with a statistical significance level of .001, with the correlation coefficient of -.247 and (5) Self-control was negatively related with sexual risk behavior with a statistical significance level of .001, with the correlation coefficient of -.634

Key words: Self-Esteem, Self-Control, Sexual Risk Behaviors

Received: June 2, 2021 Revised: June 10, 2021 Accepted: June 17, 2021

¹ Undergraduate student of Faculty of Psychology, Kasem Bundit University

* Corresponding author; e-mail: nisalak01@gmail.com

² Ph.D., Faculty of Psychology, Kasem Bundit University

e-mail: athiwat.rat@kbu.ac.th

บทนำ

ปัจจุบันปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นกำลังเป็นปัญหาระดับชาติ และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นอย่างมาก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้เด็กสามารถเข้าถึงสื่อที่มีเนื้อหาทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ง่ายขึ้น รวมทั้งการเข้าถึงแหล่งความรู้เกี่ยวกับอนามัยการเจริญพันธุ์ยังมีน้อย ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555, ออนไลน์) อีกทั้งเรื่องครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันหลักที่มีความสำคัญและใกล้ชิดกับวัยรุ่นมากที่สุด รวมทั้งสังคมที่อยู่รอบ ๆ ตัววัยรุ่นเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากโดยโครงสร้างครอบครัวไทยมีความหลากหลายซับซ้อนมากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีขนาดเล็กลง และมีแนวโน้มอัตราการหย่าร้างสูงขึ้นอย่างชัดเจนจึงมีเด็กอายุ 0-17 ปี ถึง 1 ใน 5 ที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ และอีกเกือบ 1 ใน 5 ที่อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่เพียงคนเดียวส่งผลให้เด็กขาดความอบอุ่น (พรนภา หอมสินธุ์, 2558) มีสภาพครอบครัวที่ไม่เข้มแข็งและสังคมไทยที่อ่อนแอลง ทำให้วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีโอกาสก้าวเข้าสู่พฤติกรรมเสี่ยงได้ง่ายขึ้น (พรนภา หอมสินธุ์, 2558)

ทั้งนี้ วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จึงต้องปรับตัวให้ทันต่อพัฒนาการในด้านเหล่านี้ ดังที่ สุวรรณ เรืองกาญจนเศรษฐ์ (2551) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังมีการเจริญเติบโต อย่างรวดเร็ว รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทางด้านอารมณ์ และพื้นฐานจิตใจของวัยรุ่นนั้นต้องการความเป็นอิสระ อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง ต้องการการยอมรับจากเพื่อนแต่ยังขาดประสบการณ์และทักษะชีวิต ตลอดจนการมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติด การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ เข้าถึงสื่อต่าง ๆ ได้ง่าย จนอาจนำไปสู่การเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เมื่อวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงจะมีโอกาสเกิดปัญหาสุขภาพ ติดโรค เสียโอกาสในการเรียน ขาดการเห็นคุณค่าในตนเอง และความนับถือตนเองต่ำ อีกทั้งพฤติกรรมเสี่ยงมักจะส่งผลให้บิดามารดา ผู้ปกครอง ครู เพื่อน ครอบครัว และสังคมเกิดความเดือดร้อน (นันทวิช ลิทธิรักษ์, 2558) จนอาจต้องพักการศึกษาในที่สุด ซึ่งการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมเหล่านี้อาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้ง่ายเช่นกัน จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีหลายปัจจัย อาทิ เพศ รายได้ที่ได้รับต่อเดือน โครงสร้างครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเอง ดังงานวิจัยของลัชชา ฉายศรี (2553) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า เพศ และรายได้ที่ได้รับต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการสำรวจของเอแบคโพลล์ร่วมกับสำนักงานสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้สำรวจ

กลุ่มนักเรียนมัธยมปลาย ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,330 คน พบว่า เพศชายมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2560 อ้างถึงในสุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์, 2551)

นอกจากนี้ยังพบปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนี้ งานวิจัยของพนมพร ปิยะกุล และคณะ (2559) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ พนอวดี จันทนา (2547) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชุมชนเกาะสมุย พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการควบคุมตนเองดี และเลือกปฏิบัติเฉพาะพฤติกรรมที่ถูกต้องกับบทบาทหน้าที่ของตน เพื่อที่จะจัดการกับพฤติกรรมเสี่ยงก็ต้องเตรียมตัวให้เป็นผู้ที่รู้จักควบคุมตนเองได้มีพฤติกรรมมุ่งอนาคตเพื่อปรับตัวและป้องกันตนเองในอนาคตจากความเสี่ยงทางเพศ จากงานวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยด้านเพศ รายได้ที่ได้รับต่อเดือน การเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น วัยที่มีความผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ มีความอยากรู้ อยากลอง และมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างรวดเร็ว เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างความตระหนักรู้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับช่วงวัยรุ่น และเห็นความสำคัญของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตลอดจนร่วมกันสอดส่องดูแลมิให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสมในช่วงวัยดังกล่าว เพื่อให้เยาวชนสามารถเติบโตอยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่าและมีศักดิ์ศรีต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตาม เพศ และรายได้ที่ได้รับต่อเดือน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
3. การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
4. การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

วิธีการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1,542 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 328 คน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิชนิดเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกดีกับตนเองและยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำ ความรู้สึกที่ตนเองมีความสำคัญและมีคุณค่า และรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อคนในสังคม ตลอดจนรับรู้ว่าคุณค่าในสังคมให้ความยอมรับให้มีความสำคัญในความสามารถของตน
2. การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการควบคุมตนเองเพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์
3. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกันมากขึ้น ประกอบด้วย การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกาย ที่ช่วยกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การอยู่ลำพังสองต่อสอง และการสัมผัสร่างกายกันในทางชู้สาว

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษา โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พร้อมกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะและสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความครอบคลุมและสอดคล้องตามนิยามศัพท์ และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป พร้อมทั้งนำปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ข้อคำถามแต่ละข้อมีความสมบูรณ์มากขึ้น
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีบริบทของสถานศึกษาใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 45 ชุด โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เท่ากับ .947 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง เท่ากับ .881 และแบบสอบถามการควบคุมตนเอง เท่ากับ .960

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและรายละเอียดของการวิจัย รวมถึงการขอความยินยอมตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 341 ฉบับ ซึ่งเกินกว่าที่คำนวณไว้ 31 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 10 เพื่อป้องกันการผิดพลาดหากผู้ตอบแบบสอบถามตอบไม่ครบตามจำนวนข้อ และได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 328 ฉบับ จึงนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัย ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมของนักเรียน ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมของนักเรียน

ตัวแปร	n	\bar{x}	SD	ระดับ
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม	328	1.93	.73	น้อย

จากตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยของนักเรียน พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.93 จากคะแนนเต็ม 5.00 แสดงว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม อยู่ในระดับน้อย

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามเพศ ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนจำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{x}	SD	df	t	P value
หญิง	197	1.82	.67	326	-3.65***	.000
ชาย	131	2.11	.77			
รวม	328					

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามเพศ พบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามรายได้ที่ได้รับต่อเดือน ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามรายได้ที่ได้รับต่อเดือน

รายได้ที่ได้รับต่อเดือน	n	\bar{x}	SD	df	t	P value
ตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป	120	2.10	.63	326	3.14**	.002
ไม่เกิน 3,000 บาท	208	1.83	.76			
รวม	328					

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน จำแนกตามรายได้ที่ได้รับต่อเดือน พบว่า นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนไม่เกิน 3,000 บาท

สมมติฐานข้อที่ 3 การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ตัวแปร	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน	P value
การเห็นคุณค่าในตนเอง	-.247***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.247

สมมติฐานข้อที่ 4 การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ปรากฏดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

ตัวแปร	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน	P value
การควบคุมตนเอง	-.634***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.634

การอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนเพศหญิง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลีชานา ฉายศรี (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพศชายและหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของพนอวดี จันทนา (2547) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย ผลการศึกษาพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้อาจเนื่องจากวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงมีความต้องการและแรงขับทางเพศที่ต่างกัน ดังที่ฟรอยด์ (Freud อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2558) อธิบายว่า โดยธรรมชาติมนุษย์เกิดมาพร้อมแรงขับและสัญชาตญาณทางเพศ รวมทั้งสัญชาตญาณในการป้องกันตนเอง ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งเพศชายและเพศหญิง และอาจเนื่องด้วยบริบทของสังคมไทย ยังคงมีค่านิยมเกี่ยวกับความเป็นชายชาตรีว่าจะต้องมีความสามารถทางเพศหรือมีสมรรถภาพทางเพศเป็นเลิศ จึงอาจเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา จนเป็นเหตุให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนเพศชายสูง ในขณะที่เดียวกันค่านิยมในสังคมที่ยังให้บทบาททางเพศ ว่ากุลสตรีจะต้องไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้เพศหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังจากบิดามารดาให้มีการรักษาวลสงวนตัว เพศหญิงส่วน

ใหญ่จึงต้องระมัดระวังตนเองมากกว่าเพศชาย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนไม่เกิน 3,000 บาท สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐธิดา ปัญจะโรทัย และคณะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่ระดับ .01 แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสมบุญ ศิลปรุ่งธรรม และคณะ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงวัยรุ่น การควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อเด็กในช่วงวัยรุ่นนี้ อาจเริ่มลดบทบาทลงหรือให้อิสระในการคิดและตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเองมากขึ้น เช่น เรื่องชีวิตส่วนตัว การคบเพื่อน การบริหารจัดการรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นต้น จนบางครั้งอาจนำไปสู่การเข้าถึงสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้ง่ายและนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ในอนาคต หรือการที่นักเรียนมีรายได้ต่อเดือนมากขึ้น อาจนำไปสู่การใช้จ่าย เพื่อนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้มากเช่นเดียวกัน เช่น การเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแม้กระทั่งการนำรายได้ที่ตนเองได้รับไปซื้ออุปกรณ์ป้องกันการเพศสัมพันธ์ ดังผลการศึกษาของอังคณา เพชรภาพ (2551) ที่พบว่านักเรียนที่มีรายได้ได้มากจะมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีรายได้น้อย มากเป็น 2 เท่า ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.247 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน สอดคล้องกับงานวิจัยของสุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสอดคล้องกับงานวิจัยของพนมพร ปิยะกุล และคณะ (2559) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นความรู้สึกของบุคคลที่ประเมินตนเองว่ามีคุณค่า มีความสำคัญ มีความเชื่อว่าตนเองจะสามารถกระทำการต่าง ๆ ได้ และจะพยายามทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ ซึ่งบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะให้ความสำคัญและคุณค่าของตัวเอง ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีงามต่อตนเอง ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีสุขภาพจิตและกายที่ดี นำไปสู่การมีพฤติกรรมหรือการวางตัวได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ สำหรับบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ จะมองตนเองว่าเป็นคนไร้ค่า ไม่มีความสามารถ และไม่ใส่ใจตนเอง มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองทำให้ปฏิบัติตัวในเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม ดังที่ Maslow (1970 อ้างถึงใน วิไลวรรณ ศรีสงคราม, 2549) ได้กล่าวถึง การเห็นคุณค่าในตนเองไว้ในขั้นที่ 4 ของ ทฤษฎีแรงจูงใจ คือเมื่อบุคคลสามารถสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้แล้ว บุคคลจะเกิดความรู้สึกยอมรับ ภูมิใจในตนเอง มีความมั่นใจ อยากให้ตนเป็นที่ชื่นชม หากบุคคลที่ไม่ได้รับการตอบสนองในขั้นนี้จะรู้สึกมีปมด้อย ถ้าบุคคลเห็นคุณค่าในตนเองต่ำก็จะมีจิตใจอ่อนไหวง่ายจึงอาจถูกชักจูงไปในทางที่ผิดง่าย เช่น ไม่เรียนหนังสือ หรือมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ด้วยเหตุนี้การเห็นคุณค่าในตนเองจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

สมมติฐานข้อที่ 4 การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.634$ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พนอวดี จันทนา (2547) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย ผลการศึกษาพบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้อาจเนื่องจากการควบคุมตนเอง คือการบังคับตัวเองไว้ให้อยู่ในอำนาจแห่งความรับผิดชอบชั่วดี ให้อยู่ในความรับผิดชอบแห่งสติปัญญา ใ้ร่างกายของตนอยู่ในความควบคุมของจิต ดังที่ Freud (1952 อ้างถึงใน นพมาศ อึ้งพระ, 2546) ได้อธิบายโครงสร้างของบุคลิกภาพว่าประกอบด้วยอิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งพลังจิตทั้งสามเกิดจากความต้องการทางสัญชาตญาณของบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง โดยอีโก้จะเป็นตัวกลางประสานและควบคุมการทำงานระหว่างอิดและซูเปอร์อีโก้ให้มีความสมดุลกันภายในตัวบุคคล ซึ่งบุคคลจะมีแรงขับที่อยู่ภายในตัวเองและพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ตามความต้องการของตนเอง หากขาดอีโก้หรือการควบคุมยับยั้งก็เปรียบเสมือนการขาดการควบคุมตนเองในตนเอง มนุษย์จึงจำเป็นต้องได้รับการอบรม ชัดเกล้า เพื่อให้เกิดการควบคุมตนเองได้ในระดับที่สังคมยอมรับ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งได้รับการศึกษาในรายวิชาต่างๆ เพื่อฝึกการควบคุมตนเอง อาทิ รายวิชาพระพุทธศาสนา รายวิชาหน้าที่พลเมือง จึงอาจทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอ เสมือนเป็นการฝึกการควบคุมตนเอง ดังที่ท่านปัญญา นันทิกขุ (2540 อ้างถึงใน ประเทือง ภูมิภัทราคม, 2540) กล่าวถึง ฆราวาสธรรมหรือธรรม สำหรับชาวบ้าน 4 ประการ หรือคือ สัจจะ ทมะ ขันติ และจาคะ โดยกล่าวถึงการควบคุมตนไว้ในคำว่า ทมะ ซึ่งแปลว่า ควบคุมตัวเอง คือ คนที่สามารถควบคุมตัวเองบังคับไว้ให้อยู่ในอำนาจแห่งความรับผิดชอบชั่วดี หรือรู้จักบังคับมีสติและปัญญา ไม่ปล่อยตัวให้หลงไปกับสิ่งชั่วร้าย ไม่ไปในสถานที่ที่ไม่ควรจะไป เนื่องจากสิ่งเหล่านี้จะนำพาให้เกิดพฤติกรรม

เสียงทางเพศตามมา เช่นเดียวกันหากคนใดไม่มี ทมะ หรือการควบคุมตนเองก็ไม่สามารถประคับประคองตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบวินัยได้ และปล่อยตัวเองไปกับสิ่งยั่วยุรอบข้างอาจทำให้เกิดพฤติกรรมเสียงตามมาได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้การควบคุมตนเองจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียน

สรุป

1. สรุปสาระสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น โดยปัจจัยส่วนบุคคล อันประกอบด้วยเพศและรายได้ที่ได้รับต่อเดือน มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมเสียงทางเพศมากกว่านักเรียนเพศหญิง และนักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนตั้งแต่ 3,000 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมเสียงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนไม่เกิน 3,000 บาท สำหรับปัจจัยทางจิตวิทยา อันประกอบด้วย การเห็นคุณค่าในตนเองและการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ กล่าวคือ นักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเอง/การควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมเสียงทางเพศต่ำ ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเอง/การควบคุมตนเองต่ำจะมีพฤติกรรมเสียงทางเพศสูง

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมเสียงทางเพศมากกว่านักเรียนเพศหญิง ดังนั้น โรงเรียน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดอบรมเกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสียงทางเพศให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นการปลูกฝังหรือส่งเสริมแนวทางการป้องกันพฤติกรรมเสียงทางเพศให้การแสดงความรักอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม เช่น จัดหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อปรับลดพฤติกรรมเสียงทางเพศ การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นต้น

2.2 จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ กล่าวคือ นักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองมากจะมีพฤติกรรมเสียงทางเพศน้อย ดังนั้น ควรมีการสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยทางโรงเรียนหรือผู้ปกครองควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่สร้างสรรค์ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เช่น กิจกรรมที่สร้างความนับถือตนเอง กิจกรรมจิตสาธารณะ กิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการคิด เพื่อเสริมส่วนดีจากภายในจิตใจและให้วัยรุ่นเบี่ยงความสนใจจากเรื่องเพศหรือมีพฤติกรรมเสียงที่จะมีเพศสัมพันธ์ลดลง

2.3 จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ กล่าวคือ นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองมากจะมีพฤติกรรมเสียงทางเพศน้อย ดังนั้น โรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการควบคุมตนเองให้กับนักเรียน เช่น การเข้าค่ายคุณธรรมจริยธรรม หรือค่ายธรรมะ เพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะและพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเอง ตลอดจนสามารถดูแลตนเองได้

เอกสารอ้างอิง

- เกษภา อังกาบสี. (2558). *เอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชา จว.102 จิตวิทยาพัฒนาการ*. คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 12). นนทบุรี: ไทยเนรมิตกิจ อินเตอร์โพรเกรสซิฟ.
- ณัฐธิดา ปัญจะโรทัย, สุปรียา ตันสกุล, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์ และนิรัตน์ อิมามี. (2556). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก* [วิทยานิพนธ์ สาขาสุศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทิพย์สิริ กาญจนวาสี. (2557). *ความตระหนักรู้เรื่องเพศ ความรู้เรื่องเพศและแนวทางป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทวิช ลิทธิรักษ์. (2558). *จิตเวชศิริราช DSM-5* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ประยูรสาสน์การพิมพ์.
- นพมาศ อึ้งพระ. (2546). *ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประเทือง ภูมิภทราคม. (2540). *ปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพฯ: ไอเอสพรีนติ้งเฮ้าส์.
- พนอวดี จันทนา. (2547). *พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย* (วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พนมพร ปิยะกุล ฉวีวรรณ บุญสุยา และอรนุช ภาชื่น. (2559). *พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ* [วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรนภา หอมสินธุ์. (2558). *แนวคิดและทฤษฎีสู่การปฏิบัติ : การป้องกันการสูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- ลัษณา ฉายศรี. (2553). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลายจังหวัดประจวบคีรีขันธ์* [ปริญญาานิพนธ์ สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว]. มหาวิทยาลัยมหิดล
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2549). *จิตวิทยาทั่วไป General Psychology*. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ลเอ็ดดูเคชั่น.
- สายันท์ สวัสดิ์ศรี และทีมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง. (2549). *คู่มือรู้จักรักแท้*. กรุงเทพฯ: เรือนปัญญา.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *ภาวะสังคมไทย ไตรมาสสี่และภาพรวมปี 2555*. สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2561, จาก https://www.nesdc.go.th/ewt_w3c/ewt_dl_link.php?filename=social&nid=10903
- สุพัตรา พรหมเรนทร์. (2550). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร* [ปริญญาานิพนธ์ สาขาวิชาสุศึกษา]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์. (2551). *กลยุทธ์การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชัยเจริญ.
- สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน [วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตรบริหารสาธารณสุข]. มหาวิทยาลัยทักษิณ*
- อังคณา เพชรกาฬ. (2551). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน [วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- อรชร อัฐวีลาภ. (2544). *พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในจังหวัดภูเก็ต*. สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2561, จาก <http://www.thaithesis.org/detail.php?id=45671>